

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 272)

Jun (2) / 2018

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	11
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	21
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	28

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 92)

30. ஏவம் ஸம்ஸருத்ய தாம் தேவீம் மாத்ருகாம் மந்த்ரமாதரம்

பூஜயேத் அர்க்ய புஷ்பாத்யை: ஓம் நமோ மந்த்ரமாத்ருகே

31-1. இதம் அர்க்யம் க்ருஹாணோதி போகைரேவம் அநுக்ரமாத்

பொருள் - இப்படியாக மந்த்ரங்களுடைய தாயாக உள்ள மாத்ருகா தேவியை புஷ்பங்கள் கொண்டும், அர்க்யம் அளித்தும், “ஓம் நமோ மந்த்ர மாத்ருகே இதம் அர்க்யம் க்ருஹாண” என்று உச்சரித்தும் உபாஸகன் வழிபடவேண்டும். இதனைத் தொடர்ந்து வரிசையாக உணவுகளை சமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

31-2. தத: க்ருதாஞ்ஜலி: ப்ரஹ்வ: ப்ரணம்ய அஷ்டாங்கவத் புவி

32. பத்மஸ்தே பத்மநிலயே பத்மே பத்மாஷுவல்லபே

ஸர்வதத்த்வ க்ருதாதாரே மந்த்ராணாம் ஜநநீச்வரி

33. வ்யாகுரு த்வம் பரம் திவ்யம் லக்ஷ்மீமயம் மம

ப்ராதர்யைவம் ப்ரயதோ மந்த்ரீ ஸ்வயம் லக்ஷ்மீமயோ பவேத்

பொருள் - அதன் பின்னர், தன்னுடைய கைகளைக் குவித்தவனாக, தனது எட்டு அங்கங்களும் பூமியில் படும்விதமாக விழுந்து வணங்கியபடி, “தாமரையில் வீற்றுள்ளவளே! தாமரையை இருப்பிடமாகக் கொண்டவளே! தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட மஹாவிஷ்ணுவின் பத்னியே! அனைத்து தத்துவங்களையும் உள்ளடக்கியவளே! அனைத்து மந்த்ரங்களுக்கும் தாயானவளே! உன்னுடைய மஹாலக்ஷ்மி ரூபத்தை எனக்கு வெளிப்படுத்துவாயாக”, என்று

ப்ரார்த்திக்கவேண்டும். இவ்விதமாக உள்ள மந்தரத்தைக் கூறும் ஒருவன் மஹாலக்ஷ்மியுடன் இணைந்தே இருப்பான்.

34. மாத்ருகா க்ருதவிந்யாஸ: ஸ்வயம் ஸந்மாத்ருகாமய:
உத்தரேதீப்ஸிதம் மந்த்ரம் சிஷ்யஸ்யோபதிசேத்தித:

பொருள் - இப்படியாக “அ” தொடங்கி “சுஷ” முடிய உள்ள அனைத்து எழுத்துக்களையும் மாத்ருகை யந்தரத்தில் வைத்து உபாஸிக்கும் ஒருவன், அந்த மாத்ருகையுடன் இணைந்தவனாக உள்ளான். தொடர்ந்து அவன் விருப்பமான மந்தரத்தை உச்சரிக்கத் தொடங்கி, அதனைத் தனது சிஷ்யனுக்கு உபாஸிப்பானாக.

35. ஜீவபிண்டாத்மகா மந்த்ரா மந்த்ரேஷு ச்ரேஷ்டதாம் கதா:
தத்ர ச்ரேஷ்டாநி பீஜாநி பிண்டேப்ய: அபி ஸுரேச்வர

பொருள் - ஸுரேச்வரா (இந்த்ரன்)! பீஜம் மற்றும் பிண்டம் ஆகிய இரண்டுடன் கூடிய மந்த்ரங்கள் எவையோ, அவையே மிகவும் உயர்ந்த மந்த்ரங்கள் என்று கூறப்படுகின்றன. இவற்றுள் பிண்டத்தைக் காட்டிலும் பீஜமே உயர்ந்ததாகும்.

36. பீஜேஷு ரத்நபூதாநி ஸப்த பீஜாநி வாஸவ
தாரக: ப்ரதமம் பீஜம் த்விதீயம் தாரிகா ஸ்ம்ருதா

37. தயோஸ்து தேஜஸா துல்யம் த்ருதீயம் அநுதாரிகா
சதுர்த்தம் து ஜகத்யோநி: பரமம் பீஜம் உச்யதே

38. ப்ராத்யும்நம் பஞ்சமம் பீஜம் ஷஷ்டம் ஸாரஸ்வதம் தமம்
மஹாலக்ஷ்மீமயம் பீஜம் ஸப்தமம் பரிகீர்த்திதம்

பொருள் - வாஸவனே (இந்த்ரன்)! பீஜங்களில் கீழே கூறப்பட்ட ஏழும் இரத்தினக்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. முதலாவது தாரகம், இரண்டாவது தாரிகம், மூன்றாவது அநுதாரிகம் ஆகும்; அநுதாரிகம் என்பது முதல் இரண்டு பீஜங்களுக்கு இணையான தேஜஸ் கொண்டதாகும். ஜகத்யோநி என்று

கொண்டாடப்படும் நான்காவது பீஜமானது மிகவும் உயர்ந்ததாகும். ஐந்தாவது ப்ரத்யும்நனுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டதாகும். ஸாரஸ்வதம் என்பது ஆறாவதாகவும், மஹாலக்ஷ்மியைக் கொண்ட பீஜம் ஏழாவதாகவும் உள்ளன.

39. ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம பரத்வம் து ப்ரதிஸ்வம் பரிகீர்த்திதம்
த்வம் சக்ரா வஹிதோ பூத்வா ச்ருணு பீஜாந்யநுக்ரமாத்

பொருள் - ஒவ்வொரு மந்த்ரங்களில் ஸூக்ஷ்மமாக உள்ளவையும், ஸ்தூலமாக உள்ளவையும், அந்தந்த மந்த்ரங்களை விவரிக்கும்போது உரைக்கப்படும். சக்ரனே (இந்த்ரன்)! இப்போது நீ அவற்றின் வர்ணனைகளைக் கேட்பாயாக.

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தந்த்ரம் இருபத்து மூன்றாம் அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 272)

ஸித்தாந்தம் - இவ்விதம் கூறினால் பதில் தரப்படுகிறது - “தத் உபரி அபி பாதராயண: ஸம்பவாத்”. “தத்” என்றால் “அந்த ப்ரஹ்ம உபாஸனம்”, “உபரி” என்றால் “மற்ற தேவர்களுக்கும்”, “ஸம்பவதி” என்றால் “உண்டு”; இப்படியாகவே பகவத் பாதராயணர் எண்ணுகிறார்; அவர்களுக்கு அர்த்தித்வம்¹ மற்றும் ஸாமர்த்த்யம் (தகுதி) ஆகிய இரண்டும் உள்ளதால் ஆகும். ஆத்யாத்மிகம் போன்ற துக்கங்களால் பாதிக்கப்படுவதாலும், அனைத்துவிதமான தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாகவும், தோஷம் என்ற வாசனை சிறிதும் இல்லாமலும், எல்லையற்ற எண்ணற்ற கல்யாணகுணங்களின் இருப்பிடமாகவும் உள்ள பரப்ரஹ்மத்திடமே எல்லையற்ற இனிமை உள்ளது என்ற ஞானம் கொண்டவர்களாக உள்ளதாலும், தேவர்களுக்கும் அர்த்தித்வம் உள்ளது. மிகவும் கூர்மையான, தெளிவான சரீரங்களையும், இந்திரியங்களையும் தேவர்கள் கொண்டுள்ளதால், அவர்களுக்கு (ப்ரஹ்ம உபாஸனையில்) ஸாமர்த்தியமும் உள்ளது.

நான்முகன் தொடக்கமாக உள்ள அனைத்து தேவர்களுக்கும் சரீரம் மற்றும் இந்திரியங்கள் உள்ளன என்பதை, அனைத்து உபநிஷத்துக்களிலும் உள்ள, ஸ்ருஷ்டி மற்றும் உபாஸனை குறித்துக் கூறும் பகுதிகளில் கூறப்படுகிறது. இதனை சாந். (6-2-1, 1) - ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகம் ஏவ அத்விதீயம் | தத் ஐக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி | தத் தேஜ: அஸ்ருஜத - குழந்தாய்! தொடக்கத்தில் இந்த ஸத் என்பது மட்டுமே, இரண்டாவது என்று ஏதும் இல்லாமல், ஒன்றாக இருந்தது. பின்னர் அது, “நான் பலவாகக் கடவேன்” என்று

¹ அர்த்தித்வம் - ஏதேனும் தேவைப்படுகின்ற நிலை. அதாவது தன்னிடம் இல்லாத ஒன்றை மற்றவரிடமிருந்து பெறவேண்டிய நிலை.

எண்ணியது. அப்போது தேஜஸ்ஸைப் படைத்தது - என்பதன் மூலம், “ப்ரஹ்மமானது அனைத்து அசேதநங்களையும் தேஜஸ், நீர், பூமி போன்றதான தனித்தனி நிலைகளாகப் பிரித்துப் படைத்தது”, என்று கூறப்பட்டது. தொடர்ந்து, சாந். (6-3-2) - அநேந ஜீவேந ஆத்மநா அநுப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி - அனைத்து ஜீவாத்மாக்களிலும் புகுந்து, அவற்றுக்கு பெயர் மற்றும் உருவ வேறுபாட்டை உண்டாக்குவேன் - என்ற ஸங்கல்பம் குறித்துக் கூறியது. இவ்விதம் ஸங்கல்பம் செய்த பின்னர், நான்முகன் தொடங்கி புல்பூண்டு முடிய உள்ளதான நான்குவிதமான² பூதக்கூட்டங்களை, அந்தந்த பூதங்கள் கர்மம் செய்வதற்கு ஏற்றபடியான, சரீரங்களுடனும் பெயர்களுடனும், வெவ்வேறாக உண்டாக்கியது. இப்படியாக ஸ்ருஷ்டி குறித்துக் கூறும் அனைத்து வாக்கியங்களிலும் தேவர்கள், விலங்குகள், மனிதர்கள், தாவரங்கள் என்ற நான்குவிதமான ஸ்ருஷ்டிகள் உள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது.

இவ்விதம் உள்ளபோது, தேவர்கள் முதலான வேறுபாடுகள், அவர்கள் அடைகின்ற அந்தந்த சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்களின் அடிப்படையில் ஏற்படுகிறது; இந்தச் சரீரங்கள், முன்பு செய்த கர்மபலன்களை, ப்ரஹ்மலோகம் தொடங்கி உள்ளதான பதினான்கு லோகங்களில் சென்று அனுபவிக்கும்விதத்தில் ஏற்படுகின்றன. உண்மையில், ஆத்மாக்களில் தேவர்கள் போன்றதான எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை (சரீரத்துடன் சேரும்போது மட்டுமே இத்தகைய வேறுபாடுகள் ஏற்படுகின்றன).

இது போன்று, சாந். (8-7-2, 3) - தத்தோபயே தேவாஸுரா அநுபுபுதிரே | தே ஹோசு: ... இந்த்ரோ ஹ வை தேவாநாம் அபி ப்ரவவ்ராஜ விரோசந: அஸுராணாம் | தெள ஹாஸம்விதாநாவேவ ஸமித்பாணீ ப்ரஜாபதி ஸகாசமாஜக்மது: | தெள ஹ த்வாத்ரிம்சத் வர்ஷாணி ப்ரஹ்மசர்யமுஷது: | தெள ஹ ப்ரஜாபதி: உவாச - தேவர்கள் மற்றும் அஸுரர்கள் ஆகிய இருவரும் ப்ரஜாபதியின் உபதேசத்தைக் கேட்க வந்தனர். அவர்கள் கூறியது, “(எந்த ஆத்மாவைத் தேடிக்காண்பதால் உலகில் உள்ள அனைத்து விருப்பங்களையும் அடைய இயலுமோ அதனைத் தேடுவோம்)”, என்பதாகும். ... தேவர்களில்

² நான்குவிதம் - தேவர்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள், தாவரங்கள்.

இந்த்ரனும், அஸுரர்களில் விரோசநனும் ஒருவரை ஒருவர் அறியாமல், தங்கள் கைகளில் ஸமித்துடன் (அரசமரத்தின் சுள்ளிகள்), ப்ரஜாபதியின் அருகில் சென்றனர். அவர்கள் அங்கு முப்பதிரண்டு வருடங்கள் ப்ரஹ்மச்சர்ய வ்ரதம் இருந்தனர். ப்ரஜாபதி அவர்களிடம் கூறத் தொடங்கினார் - என்றுள்ள வரியின் மூலம், தேவர்களுக்கு சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்கள் உண்டு என்று தெளிவாகக் கூறப்படுகிறது. கர்மவிதிகள் குறித்துக் கூறும் மந்த்ரங்கள் மற்றும் அர்த்தவாதங்களிலும், தை. ஸம். (2-4-12) - வஜ்ர ஹஸ்த: புரந்தர: | தேவேந்த்ரோ வஜ்ரம் உதயச்சத் - இந்த்ரன் வஜ்ராயுதத்தைக் கையில் கொண்டிருந்தான். தேவேந்த்ரன் அந்த வஜ்ராயுதத்தை உயர்த்தினான் - என்பது போன்ற வரிகளின் மூலமாகவும், மற்ற ப்ரமாணங்களுக்கு எந்தவிதமான முரண்பாடும் இன்றி, தேவர்களுக்குச் சரீரம் உள்ளது என்று அறியலாம்.

ஆனால் மந்த்ரங்களும், அர்த்தவாதங்களும் குறிப்பிட்ட கர்மவிதிகள் குறித்துக் கூறுவதையும், அவற்றைப் புகழ்வதையும் மட்டுமே செய்வதால், அவற்றால் எந்தவிதமான உபதேசமும் ஏற்படும் விதத்தில் அவை அமைக்கப்படவில்லை என்று சிலர் கூறுவது சரியல்ல; காரணம் அந்த வாக்கியங்களில் (மந்த்ரங்கள்) ஏதோ உள்ளதால்தான், அவை புகழ்ப்படுகின்றன (அர்த்தவாதம்); அப்படி ஏதும் இல்லையென்றால், அந்தப் புகழ்ச்சி ஸம்பவிக்காது அல்லவோ? பொதுவாகவே ஒரு வஸ்துவில் காணப்படும் குணத்தையே நாம் புகழ்கிறோம்; எந்தக் குணமும் காணப்படவில்லையென்றால், அங்கு புகழ்வதும் இருக்காது. ஒரு வஸ்துவில் எந்தக் குணமும் காணப்படவில்லையென்றாலும், அதற்குக் குணங்கள் இருப்பதாகக் கூறிப் புகழ்வதை நாம் ஏற்கமாட்டோம் அல்லவோ? ஆகவே அர்த்தவாதமானது, ஒரு குறிப்பிட்ட கர்மத்தில் காணப்படும் குணங்களைப் புகழ்ந்து, அதன் மூலமாக அந்தக் கர்மத்தில் ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்துவதாகும். மந்த்ரங்கள் என்பவை, பலவேறு கர்மங்களில் பயன்படுத்தப்படுபவை ஆகும்; அவை, அந்தந்த கர்மங்களை எந்தவிதத்தில் இயற்றவேண்டும், குறிப்பிட்ட கர்மத்தை இயற்றுவதால் கிடைப்பது என்ன போன்றவற்றைக் கூறுகின்றன; மேலும் அந்தந்த தேவதைகளுக்கு உள்ளதான சரீரம் முதலான தன்மைகளைக் கூறுவதன் மூலம் இவற்றை உணர்த்துகின்றன. இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால், மந்திரங்களில் “இந்த்ரன்” போன்ற தேவதைகளைக் கூறுவதில் எந்தப்

பொருத்தமும் இல்லை அல்லவோ? எந்தவிதமான விசேஷங்களும் அற்றதான தேவதையை (நிர்விசேஷ தேவதா) எண்ணுவதும் த்யானிப்பதும் இயலாத ஒன்றாகும்.

மற்ற ப்ரமாணங்களால் வெளிப்படாத குணங்கள் (தன்மைகள்) குறித்து இவைகள் (மந்த்ரங்கள், அர்த்தவாதங்கள்) போதிக்கின்றன; அர்த்தவாதமானது புகழ்வதன் மூலம் கர்மத்தை இயற்றத் தூண்டுகிறது; மந்த்ரமானது, “இந்தக் கர்மத்திற்கு இந்தத் தன்மை உள்ளது” என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. இந்த இரண்டுமே எவ்விதம் ஸம்பவிக்கிறது என்றால், தேவர்களுக்குச் சரீரம் உள்ள தன்மை முதலானவற்றைக் கூறும் வாக்கியங்களால் ஆகும். மற்ற ப்ரமாணங்கள் மூலம் முன்பே அறியப்பட்ட தன்மைகள் குறித்துக் கூறும்போது, மந்த்ரங்கள் மற்றும் அர்த்தவாதங்கள், அவற்றைக் கூறி, புகழ்வதையும் இயற்றத் தூண்டுவதையுமே செய்கின்றன. மாறாக, முரண்பாடு ஏற்பட்டால் (அதாவது மற்ற ப்ரமாணங்கள் கூறும் விஷயங்களுக்கும், மந்த்ரம் மற்றும் அர்த்தவாதம் கூறும் விஷயங்களுக்கும்), அந்தத் தன்மைகள் குறித்து லக்ஷணையான சப்தம் (பதங்கள்) கொண்டு உரைத்துவிட்டு, முரண்படாதவற்றையும் கூறுகின்றன.

ஒரு கர்மத்தைக் குறித்த விதிவாக்கியங்கள் என்பவை, எந்தக் கர்மத்தை எந்த ஒரு தேவதைக்காக இயற்றுகிறோமோ, அந்தத் தேவதையின் ஐச்வர்யத்தை (மேன்மை) நம்பியே உள்ளன. ஒரு குறிப்பிட்ட பலனை எண்ணிச் செய்யப்படும் கர்மங்கள் அனைத்தும், வேதங்களில் கூறப்பட்ட விதிப்படிச் செய்யப்பட்டாலும், அந்தக் கர்மங்கள் செய்த உடனேயே, அவை அழிபவையாக, ஒவ்வொரு நொடியிலும் அழிந்தபடியே உள்ளன; ஆனால் அவற்றின் பலனாகிய ஸ்வர்கம் செல்லுதல் போன்றவை, காலம் தாழ்ந்தே கிட்டுகிறது. உதாரணமாக, தை. ஸம். (2-1-1) - வாயுர்வை சேஷபிஷ்டா தேவதா வாயுமேவ ஸ்வேந பாகதேயேந உபதாவதி | ஸ ஏவ ஏநம் பூதிம் கமயதி - வாயு வேகமாகச் ஸஞ்சாரம் செய்பவன், அவனை உபாஸகன் தகுந்த பொருள்களுடன் அணுகுகிறான், வாயு அவனை செல்வத்தை நோக்கி கொண்டு செல்கிறான் - என்றும், தை. ப்ரா. (3-5-10-5) - யதநேந ஹவிஷாசாஸ்தே தத்ச்யாத் தத்த்ருத்யாத் ததஸ்மை தேவா ராதந்தாம் - அந்த அவிர்பாகத்தால் மகிழ்ந்த வாயுதேவன் எதனை அளிக்க எண்ணுகிறானோ அந்தப்

பலன் அனுபவிக்கப்படுவதாக, அது அதிகமாக ஆவதாக, தேவதைகள் இவனிடம் ப்ரியத்துடன் இருக்கட்டும் - என்றும் உள்ள வரிகளின் மூலம், தேவதைகள் கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவுடன் அதற்கான பலன்களை அளிக்கும் திறமை கொண்டவர்களாகவும், அதற்கான ஐச்வர்யம் கொண்டவர்களாகவும் உள்ள தன்மைகள் கூறப்பட்டன. இதன் மூலம் அந்தக் கர்மத்தை உரைக்கும் பகுதியின் நோக்கத்திற்கும், அந்தக் கர்மங்களைச் செய்வதால் உண்டாகவல்ல பலன்களுக்கும் ஒற்றுமை ஏற்படுகிறது. “தேவர்களைப் பூஜித்தல்” என்ற பொருள் தருவதான “யஜ்” என்ற தாதுவிலிருந்து தோன்றிய “யாக” என்பது, “ஒரு குறிப்பிட்ட கர்மத்தைக் கொண்டு ஒரு தேவதையை ஆராதித்தலே ஆகும்”, என்பதையே கூறுகிறது.

ஆகவே அனைத்துவிதத்திலும் ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது, கர்மத்தை முழுவதுமாக நிறைவேற்ற உதவுகின்ற விதிகள் அனைத்தும், இந்த வாக்கியங்கள் (மந்த்ரம், அர்த்தவாதம் போன்றவை) மூலம் பெறப்படுகின்றன என்பது தெளிவாகிறது. ஆகவே இதனை விடுத்து, அந்தச் செயல்களைச் செய்யும் நேரத்தில், கண்களுக்கு புலப்படாத அபூர்வம்³ என்பது பலனை அளிக்கிறது என்றும், அதுவே அனைத்தையும் இயற்றுகிறது என்றும் கூறுவது சரியல்ல; அதாவது இந்த அபூர்வம் என்பதைக் குறித்து உரைத்தோ அல்லது கற்பனை செய்தோ விதிவாக்கியம் இருப்பது அவசியம் அற்றதாகும். ஆகவே தர்மசாஸ்த்ரங்கள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள் போன்ற பலவும் ஸங்கீர்ணம், ப்ராஹ்மணம், மந்த்ரம், அர்த்தவாதம் ஆகியவற்றையே அடிப்படையாகக் கொண்டு, நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்கள் அனைவரும் சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்களுடன் கூடியவர்கள் என்றும், அவர்களுடைய ஸ்வபாவம், பதவிகள், இன்பங்கள், செய்கைகள் போன்ற பலவற்றிலும் வேறுபாடுகள் உள்ளன என்றும் தெளிவாகக் கூறுகின்றன. எனவே, தேவர்களுக்கும் சரீரம் உள்ளது என்பதால், அவர்களுக்கும் ப்ரஹ்ம உபாஸனையில் அதிகாரம் உண்டு என்றாகிறது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

³ அபூர்வம் - இது கர்மமீமாம்ஸகர்கள் கூறும் கருத்தாகும். அபூர்வம், என்பது முன்பு செய்த கர்மங்களுடைய சேகரிக்கப்பட்ட பலன்கள் ஆகும்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 272)

ப்ரபத்தியை ஒருமுறையே இயற்றவேண்டும்

மூலம் - “ஸக்ருத் க்ருத: சாஸ்த்ரார்த்த:” என்கிற நிர்ணயத்துக்கு உபாஸநத்திற் போலே இங்கு ஆவ்ருத்தி வேண்டும்படி அபவாதமில்லை. இவ்வர்த்தம் “ஸக்ருத் ஏவ ப்ரபந்நாய” இத்யாதி வசநத்தாலும் ஸுப்ரதிஷ்டிதம். இப்படி மஹோதாரான ஸர்வசக்தி பக்கலிலே பரந்யாஸம் பண்ணுமவனுக்கு ஸ்வாபிப்ராய விசேஷணமொழிய, பலவிளம்பத்துக்கு ஹேதுவில்லை. ஆகையாலே இந் ந்யாஸவித்யைக்குப் ப்ரார்ப்த நிவர்த்தகத்வம் விசேஷமாகிறது.

விளக்கம் - “சாஸ்த்ரம் விதிப்பதை ஒருமுறை செய்தாலே போதுமானது” என்னும் விதிமுறை உள்ளது. ஆனால் உபாஸனமானது அடிக்கடி செய்யப்படவேண்டும் என்பதால், இந்த விதிமுறை உபாஸனத்திற்குப் பொருந்தாது. ஆனால் ப்ரபத்திக்கு உபாஸனம் போன்ற விதிவிலக்கு இருப்பதில்லை. இந்தக் கருத்தானது, இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-33) - ஸக்ருத் ஏவ ப்ரபந்நாய - ஒருமுறை ப்ரபத்தி செய்தவனாக இருந்தாலும் - என்னும் வாக்கியத்தால் உறுதியாகிறது. மிகுந்த தாராளமானவனும், அனைத்து சக்திகளும் கொண்டவனுமாகிய பகவானிடம் தன்னுடைய பாரங்கள் அனைத்தையும் ஒப்படைத்து ப்ரபத்தி செய்த ஒருவனுக்கு, அவனுடைய விருப்பம் காரணமாக அல்லாமல், வேறு எந்தக் காரணத்தாலும் பலன் கிடைக்கத் தாமதம் உண்டாவதில்லை. ஆகவே ப்ரபத்தியானது பலன் அளிக்கத் தொடங்கிய கர்மங்களையும் கூட விலக்கவல்ல சிறப்பு உள்ளது.

ஜீவனுக்கு ப்ரபத்தியை விதிப்பது பொருந்தாது என்ற கருத்துக்குக்

கண்டனம்

மூலம் – இவ்விடத்திலே சிலர் “ஸ்வதந்த்ரனைக் குறித்தன்றோ ஒன்றை விதிப்பது? அத்யந்த பரதந்த்ரனாக அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களிலும், மூல மந்த்ராதிகளிலும் சிக்ஷிதனான அதிகாரியைக் குறித்து ‘வ்ரஜ’ என்று ஒரு கர்த்தவ்யத்தை விதிக்கும்படி என்?” என்று சொல்லுவார்கள். இது பாரதந்த்ரயத்தைப் பராமர்சியாமல் சொன்னபடி. எங்ஙனே என்னில், “கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்வாத்”, “பராத் து தத் ச்ருதே:” என்று வேதாந்தத்தில் அறுதியிட்டபடியே இவனுக்கு பகவததீந கர்த்தருத்வமுண்டாகையாலே, இவனைப் பற்ற விதிக்கக் குறையில்லை. அசித்துக்கள் சப்தாதிகளை ஈச்வரன் உண்டாக்கச் சுமக்கிறாப்போலே இவ்வளவு ஸ்வாதந்த்ரயத்தை எடுத்துச் சுமக்கையும் இவனுக்கு பகவத் பாரதந்த்ரய காஷ்டையிருந்தபடி. இவனுக்கு ஒரு வழியாலும் கர்த்தருத்வம் இல்லையென்னில், ப்ரக்ருதி அவித்யாதிகளுக்குக் கர்த்தருத்வம் சொல்லுகிற ஸித்தாந்த துல்யமாம். கர்த்தருத்வம் ஸ்வாதீனமென்னில், ஸர்வாத்ம நியந்தா ஒருவன் என்கிற அர்த்தம் கிடையாமையாலே நிர்ச்வர ஸித்தாந்தப்படியாம். ஈச்வராதீனமாக வரும் கர்த்தருத்வம் தானும் ஜ்ஞாத்ருத்வ மாத்ரமென்னில், புருஷார்த்த ஸம்பாதந ருசியும் ததுபாய ப்ரவ்ருத்தியும் தவிரப் ப்ரஸங்கிக்கும். ஜ்ஞாநமும், அதின் அவஸ்தா விசேஷமான இச்சையுமேயுள்ளன; வேறொரு வ்யாபாரமில்லையென்னிலும், த்ருஷ்ட அத்ருஷ்டார்த்தங்களான ஓர் உபாயங்களையும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான கைங்கர்யங்களையும் அநுஷ்டிக்க விரகில்லை. ஆகையால் ஜ்ஞாந சிகீர்ஷா ப்ரயத்னங்கள் மூன்றும் ஆத்மாவுக்கு உண்டு.

விளக்கம் – ஒரு சிலர், “முற்றிலுமாகச் சுதந்திரமாக உள்ள ஒருவனைக் குறித்து மட்டுமே எந்த ஒரு செயலையும் செய்வது குறித்து விதிக்க இயலும். மூல மந்த்ரம் மற்றும் ஆத்மாவைக் குறித்து உரைக்கும் சாஸ்த்ரங்கள் ஆகிய அனைத்திலும், பகவானுக்கு அடிமையாக உள்ளவனாகவே ஜீவாத்மா கூறப்படுகிறான். இப்படி உள்ளபோது, சுதந்திரம் அற்றவனாக உள்ள ஜீவாத்மாவைக் குறித்து ‘வ்ரஜ’ என்பது போன்ற செயலைச் செய்வதை விதிப்பது எவ்விதம் பொருந்தும்?”, என்று கூறுவார்கள். இந்தக் கருத்தானது பகவானுக்கு வசப்பட்டிருத்தல் என்றால் என்ன

என்பதை அறியாமல் உரைப்பதாகும். ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் (2-3-40) - கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்வாத் - ஜீவாத்மாவுக்கு செயல் புரிதல் உள்ளது - என்றும், ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் (2-3-33) - பராத் து தத் ச்ருதே: - அவனை நம்பியே உள்ளது - என்றும் வேதாந்தங்களில் உறுதியாகக் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஜீவாத்மாவுக்கு பகவான் இட்ட கட்டளைக்கு ஏற்றபடியான செயலாற்றுதல் உள்ளது என்பதால், இவனைக் குறித்து இவ்விதம் விதிப்பதில் எந்தக் குற்றமும் இல்லை. அசித் வஸ்துக்களாக உள்ள ஆகாசம் என்பது ஈச்வரன் உண்டாக்கிய சப்தத்தைத் தனது தன்மையாகக் கொள்வது போன்றே, பகவானால் அளிக்கப்பட்ட இத்தகைய செயலாற்றும் நிலையை ஜீவாத்மா கொண்டுள்ளான். ஜீவாத்மாவுக்கு எந்தவிதத்திலும் செயலாற்றுதல் என்பது இல்லையென்றால், “ப்ரக்ருதி மற்றும் அவித்யை ஆகியவற்றுக்கு மட்டுமே செயலாற்றுதல் உள்ளது” என்று கூறும் ஸாங்க்யம் மற்றும் அத்வைத ஸித்தாந்தம் போன்று ஆகிவிடும். “செயலாற்றுதல் என்பது ஜீவாத்மாவுக்கு சுதந்திரமான செயலாகவே உள்ளது” என்று கூறினால், அனைத்தையும் நியமிக்கும் ஒருவன் உள்ளான் என்னும் கருத்து இல்லாமல் போகும்; இது நிரீச்வர ஸாங்க்யம் என்றாகும். செயலாற்றுதல் என்பது பகவானுக்கு அடங்கியே உள்ளது என்றாலும், அது அறியும் செயலை மட்டுமே செய்கிறது என்று கூறினால், புருஷார்த்தங்களின் மீது எந்தவிதமான ருசியும் இல்லாமல் போகும்; மேலும் புருஷார்த்தங்களைப் பெற வைக்கும் உபாயங்களில் ஈடுபாடி இன்றியும் போகும். ஞானம் மற்றும் அதன் ஒரு நிலையான அதனைப் பெறவேண்டும் என்னும் ஆசை ஆகியவை மட்டுமே ஜீவாத்மாவுக்கு உள்ளன என்று கூறினால், இந்த உலகில் பெறுகின்ற பலன்கள் மற்றும் அந்த உலகில் பெறுகின்ற பலன்கள் ஆகியவற்றுக்கான உபாயம் மற்றும் தானே தனக்குச் செய்து கொள்ளும் செயல்கள் ஆகியவற்றைச் செய்யமாட்டனர். எனவே “அறிவு, செயலில் விருப்பம், செயலைச் செய்யும் முயற்சி” ஆகிய மூன்றுமே ஆத்மாவுக்கு உள்ளது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 92)

வ்யாக்யானம் - (உலராமலாவி சேர்ந்து) “உள்ளுளாவியுலர்ந்துலர்ந்து” என்கிற தாபமாறும்படி “அந்தாமத்தன்பு செய்து என்னாவிசேரம்மானுக்கு” என்கிறபடியே பரமபதத்தில் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை இவர் பக்கலிலே செய்து, கமர் பிளந்த தரையிலே நீர் பாய்ச்சுவாரைப் போலே இவரோடே நிரவதிக ஸம்ச்லேஷத்தைப் பண்ணி, (சிக்கெனப் புகுந்து) “சிறிதோரிடமும் புறப்படாத் தன்னுள்ளே உலகுகளொக்கவே விழுங்கி சிக்கென புகுந்தான்” என்று அத்யல்பமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமும் தன் பக்கல் நின்றுப் பிரிகதிர்ப்பட்டு நோவுபடாதபடி தன் ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்திலே ஸர்வலோகங்களையு மொருக்காலே வைத்து இனிப்பேராதபடி புகுந்து. (ஸம்பந்திகளும் சேர்தல் மாறினரென்ன வாழ்வித்து) “எமர்கீழ் மேலெழு பிறப்பும் விடியா வெந்நரகத் தென்றும் சேர்தல் மாறினர்” என்று இவருடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளையும் ஸம்ஸாராந் முக்தராம்படி பண்ணி, அத்தாலே “எமரேழெழு பிறப்பும் கேசவன் தமர் மாசதிரிது பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா” என்று என்னோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரும் என்னோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக பகவததீயரானார்கள், நிர்ஹேதுக பகவத் க்ருபையாகிற பெரும் சதிரைப் பெற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பத்தானது ஊற்று மாறாமல் பெருகுகிறபடியே! என்று இவர் தாமே ஆச்சர்யப்படும்படி இவரை வாழ்வித்து. (உபகரிக்கிற நீந்தும் கெடலிலெம்மாவீட்டை உபயாநுகுணமாக்கினவர்) இப்படி தம்முடைய ஸம்பந்தி பரம்பரையளவும் வெள்ளமிடுகிற தன் ப்ரீதியாலே தமக்கவனுபரிக்கத் தேடுகிற “நீந்துந்துயரில்லா வீடு”, “கெடலில் வீடு”, “எம்மாவீடு” என்று துக்ககந்தரஹிதமாய் அநர்த்த கந்தமில்லாததாய், எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோக்ஷத்தை எனக்கென்று,

தரில் அந்த மோக்ஷம் அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே ஐச்வர்யாதிகளோபாதி ஸ்வரூப விருத்தமாகையாலே அதினுடைய ப்ரஸங்கமும் எனக்கஸஹ்யமான பின்பு எனக்கு மோக்ஷம் தரப்பார்த்ததாகில் “நின் செம்மாபாதபற்புத் தலை சேர்த்தொல்லை அம்மா அடியேன் வேண்டுவதீதே” என்று சேஷியான உன்னுடைய, அகவாய் சிவந்து புறவாய் ச்யாமமாய் பரம பூஜ்யமாய் பரமபோக்யமான திருவடிகளை சேஷபூதனான என் தலையிலே கொக்குவாயும் படுகண்ணியும் போலே சடக்கெனச் சேர்க்கவேணும். சேஷியான உன்பக்கல் சேஷபூதனான நான் அபேக்ஷித்துப் பெறுவதிதுவே யென்றும், “தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளுமீதே” என்றும் உபய ஸ்வரூபத்துக்கும் அநுகுணமாக நிஷ்கர்ஷித்தவர்,

விளக்கம் - (உலராமல் ஆவிசேர்ந்து) - திருவாய்மொழி (2-4-7) - உள்ளூள் ஆவி உலர்ந்து உலர்ந்து - என்பதற்கு ஏற்ப தாபம் ஆறும்விதமாக, திருவாய்மொழி (2-5-1) - அந்தாமத்தன்பு செய்து என்னாவிசேரம்மானுக்கு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பரமபதத்தில் இவன் காண்பிக்கும் மயக்கத்தை நம்மாழ்வாரிடமும் காண்பித்தான். வெப்பம் காரணமாக வெடித்த பூமீயில் நீரைப் பாய்ச்சுவது போன்று நம்மாழ்வாருடன் எல்லையற்ற சேர்கையைச் செய்தான். (சிக்கெனப் புகுந்து) - திருவாய்மொழி (2-6-2) - சிறிதோரிடமும் புறப்படாத் தன்னுள்ளே உலகுகளொக்கவே விழுங்கி சிக்கென புகுந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப மிகவும் சிறிய பொருள் கூட தன்னைவிட்டு அகன்று சென்று துன்பம் அடையாதபடி, தனது ஸங்கல்பத்தின் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கு மூலமே லோகங்கள் அனைத்தையும் ஒரே நிலையில் வைத்து, இனி இவர் அகலாதபடி இவருள் புகுந்தான். (ஸம்பந்திகளும் சேர்தல் மாறினரென்ன வாழ்வித்து) - திருவாய்மொழி (2-6-7) - எமர்கீழ் மேலெழு பிறப்பும் விடியா வெந்நரகத் தென்றும் சேர்தல் மாறினர் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாருடன் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ள அனைவரையும் இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து எழுப்பி, அவர்களையும் முக்தராக்கினான். இந்த காரணமாக, “திருவாய்மொழி (2-7-1) - எமரேழெழு பிறப்பும் கேசவன் தமர் மாசதிரிது பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா - என்பதற்கு ஏற்ப என்னுடன் பரம்பரையாகத் தொடர்பு கொண்டுள்ள அனைவரும், என்னுடன் கொண்ட அந்த ஸம்பந்தம் காரணமாக அவனுக்கு அடிமை என்றானார்கள். எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி

வெளிப்படுகின்ற பகவத் க்ருபை என்னும் பெரும் சதிரைப் பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவன் என்ற செல்வமானது, ஊற்று மாறாமல் இவ்விதம் பெருகியபடி உள்ளதே” என்று நம்மாழ்வாரே வியந்து போகும்படியாகச் செய்தான். (உபகரிக்கிற) - இவ்விதம் தன்னுடைய ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ள பரம்பரை முடிய உள்ளவர்கள் அனைவரையும் சூழ்ந்து நிற்கிற அவனுடைய ப்ரீதியால் தனக்கு அவன் அளிக்கத் தேடுவதாகிய, (நீந்தும்) - திருவாய்மொழி (2-8-2) - நீந்துந்துயரில்லா வீடு - என்பதற்கு ஏற்ப துக்கம் என்பது சிறிதும் இல்லாததாக. (கெடலில்) - திருவாய்மொழி (2-9-11) - கெடலில் வீடு - என்பதற்கு ஏற்ப அழிவற்றதாக. (எம்மா வீட்டை) - திருவாய்மொழி (2-9-1) - எம்மா வீடு - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதங்களிலும் மேன்மையாக உள்ள மோஷுத்தை. (உபய அநுகுணம் ஆக்கினவர்) - எனக்கென்று அளிக்க முற்பட்டால், அவ்விதம் அளிக்கப்படுகின்ற மோஷுமானது அஹங்காரத்தை உள்ளடக்கியது என்பதால், செல்வம் முதலானவற்றைப் போன்றே ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதம் ஆகிறது; ஆகவே அதனைக் குறித்த பேச்சு கூட எனக்குப் பொறுக்க இயலாதபடி உள்ளது. இவ்விதம் உள்ளபோது எனக்கு மோஷும் அளிக்க முனைந்தால், திருவாய்மொழி (2-9-1) - நின் செம்மாபாதபற்புத் தலை சேர்த்தொல்லை அம்மா அடியேன் வேண்டுவதீதே - என்பதற்கு ஏற்ப எஜமானனாகிய உன்னுடைய உட்புறம் சிவந்தும் வெளிப்புறம் கருமையாகவும் உள்ளதும், உயர்ந்ததாகவும் பூஜிக்கப்பட வேண்டியதும், உயர்ந்த இனிமையானதும் ஆகிய உனது திருவடிகளை, உனது அடிமையாக உள்ள எனது தலை மீது, கொக்கின் வாய் மற்றும் அதற்கு ஏற்ற மீன் போன்று சட்டென்று சேர்க்கவேண்டும். எஜமானனாகிய உன்னிடம், அடிமையாக உள்ள நான், வேண்டி நின்று பெறுவது இதுவே ஆகும் என்றும், திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளுமீதே - என்பதன் மூலமும் இவருடைய தன்மைகளுக்கும் ஏற்றபடி உறுதியாக உரைத்தார். இவ்விதம் உரைத்த நம்மாழ்வார் ...

வ்யாக்யானம் - (ஆச்ரயணீயனுக்கு பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிற) ஆச்ரயணீயனானவனுக்கு, முதற்பத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸர்வஸ்மாத் பரத்வத்தை நிலை பெறுத்துவனவான. (ஸகல பலப்ரதத்வ காரணத்வ சேஷசாயித்வ ச்ரிய:பதித்வ ஸௌலப்யாதிகளைத் திண்ணனைவைவதென்று வெளியிட்டு) “வீடு

முதல் முழுதுமாய்” என்று ஸகல பல ப்ரதத்வம், “தேவுமெல்லாப் பொருளும் கருத்தில் வருத்தித்த மாயப்பிரான்”, “ஆக்கினான் தெய்வவுலகுகள்” என்று ஸர்வகாரணத்வம், “ஆழியம் பள்ளியாரே” என்று லக்ஷணையாலே சேஷசாயித்வம், “பூமுகள் தன்னை வேறின்றி விண்தொழத் தன்னுள் வைத்து” என்று ச்ரிய:பதித்வம்; “கண்ணன்கண்”, “கோபால கோளரியேறு” என்று அவதார ஸௌலப்யம், ஆதிசப்தத்தாலே “தகுங்கோலத் தாமரைக்கண்ணன்” என்று புண்டரீகாசுஷத்வம், “ஏழுலகுங் கொள்ளும்”, “வள்ளல் வல்வயிற்றுப் பெருமான்” என்று அகடிதகடநா ஸாமர்த்த்யம் என்கிறவிவற்றை, “திண்ணன் வீட்” டிலும்,

விளக்கம் - (ஆச்ரயணீயனுக்கு பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிற) - அனைவராலும் அண்டி நின்று வணங்கத்தக்கவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு, முதற்பத்தில் கூறப்பட்டதான “அனைத்திலும் உயர்ந்தவன்” என்று உயர்ந்த நிலையை நிலை நாட்டுவதாகிய, (ஸகல பல ப்ரதத்வம்) – திருவாய்மொழி (2-2-1) - வீடு முதல் முழுதுமாய் – என்பதன் மூலம் அனைத்துவிதமான பலன்களையும் அளிப்பவனாக இருத்தல். (காரணத்வம்) – திருவாய்மொழி (2-2-8) - தேவுமெல்லாப் பொருளும் கருத்தில் வருத்தித்த மாயப்பிரான் – என்றும், திருவாய்மொழி (2-2-9) - ஆக்கினான் தெய்வவுலகுகள் – என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம் அனைத்திற்கும் காரணமாக இருத்தல். (சேஷசாயித்வம்) – திருவாய்மொழி (2-2-6) – ஆழியம் பள்ளியாரே – என்ற லக்ஷணை மூலம் ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ளவனாக இருத்தல். (ச்ரிய:பதித்வம்) – திருவாய்மொழி (2-2-3) - பூமுகள் தன்னை வேறின்றி விண்தொழத் தன்னுள் வைத்து – என்பதன் மூலம் பெரியபிராட்டியின் நாதனாக இருத்தல். (ஸௌலப்யம்) – திருவாய்மொழி (2-2-1) - கண்ணன்கண் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-2-2) - கோபால கோளரியேறு - என்றும் கூறுவதன் மூலம் அவதாரங்களில் எளிமையுடன் இருத்தல், “ஸௌலப்யாதி” என்பதில் உள்ள “ஆதி” சப்தம் மூலம் திருவாய்மொழி (2-3-5) - தகுங்கோலத் தாமரைக்கண்ணன் - என்பதான தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட நிலை மற்றும் திருவாய்மொழி (2-2-7) – ஏழுலகுங் கொள்ளும் – என்றும், திருவாய்மொழி (2-2-7) – வள்ளல் வல்வயிற்றுப் பெருமான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப வேறு யாராலும் செய்ய இயலாதவற்றைச் செய்யும் தன்மை ஆகியவற்றுடன் கூடி இருத்தல்

முதலானவை கூறப்பட்டது. இப்படியாக உள்ள பலவும், திருவாய்மொழி (2-2) - திண்ணன் வீடு - என்ற திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - “அணைவதரவணை மேல்” என்று சேஷசாயித்வம், “பூம்பாவையாகம் புணர்வது” என்று ச்ரிய:பதித்வம், “இருவரவர் முதலும்தானே” என்று காரணத்வம், “இணைவனா மெப்பொருட்கும்” என்று அவதார ப்ரயுக்த ஸௌலப்யம், “வீடு முதலாம்” என்று ஸகல பல ப்ரதத்வம், ஆதி சப்தத்தாலே “பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கு புணைவன்” என்று மோக்ஷோபாயத்வம், “ஆணையிடர் கடிந்த” என்கிற ஆபத்ஸகத்வம், “மூவுலகும் காவலோன்” என்கிற ஸர்வ ரக்ஷகத்வம் என்கிறவிவற்றை “அணைவதரவணையி”லும் ப்ரகாசிப்பித்து.

விளக்கம் - அல்லது வேறு விதமாகவும் கூறலாம். திருவாய்மொழி (2-8-1) - அணைவதரவணை மேல் - என்பதால் ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ள தன்மை. திருவாய்மொழி (2-8-1) - பூம்பாவையாகம் புணர்வது - என்பதன் மூலம் பெரியபிராட்டியாரின் நாதனாக இருத்தல். திருவாய்மொழி (2-8-1) - இருவரவர் முதலும்தானே - என்பதன் மூலம் அனைத்திற்கும் காரணமாக இருத்தல். திருவாய்மொழி (2-8-1) - இணைவனா மெப்பொருட்கும் - என்பதன் மூலம் அவதாரங்களில் ஸௌலப்யத்துடன் இருத்தல், திருவாய்மொழி (2-8-1) - வீடு முதலாம் - என்பதன் மூலம் அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கவல்ல தன்மையுடன் இருத்தல். “ஸௌலப்யாதி” என்பதில் உள்ள “ஆதி” என்ற பதம் மூலம் திருவாய்மொழி (2-8-1) - பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கு புணைவன் - என்பதான மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாக இருத்தல், திருவாய்மொழி (2-8-2) - ஆணையிடர் கடிந்த - என்பதன் மூலம் ஆபத்து காலங்களில் துணையாக இருத்தல், திருவாய்மொழி (2-8-5) - மூவுலகும் காவலோன் - என்பதன் மூலம் அனைத்தையும் காப்பாற்றும் தன்மையுடன் இருத்தல் போன்றவை கூறப்பட்டது. இப்படியாக உள்ள பலவும், திருவாய்மொழி (2-8) - அணைவது அரவணை - என்ற திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, “வீடு முதல் முழுதுமாய்” என்று மோக்ஷ ப்ரப்ருத்ய சேஷ புருஷார்த்த ப்ரதனாயென்கையாலே ஸகல பல ப்ரதத்வத்தையும்,

“மிகுந்தேவு மெப்பொருளும் படைக்க”, “கருத்தில் தேவுமெல்லாப் பொருளும் வருத்தித்த”, “தன்னுந்தியுள்ளே வாய்த்த திசைமுகனிந்திரன் வானவராக்கினான்” என்று காரணத்வத்தையும் “திண்ணன் வீட்”டிலும்; “அணைவதரவணை மேல்” என்றும், “பூம்பாவையாகம் புணர்வது” என்றும், “இணைவனாமெப்பொருட்கும்” என்றும் அடைவே சேஷசாயித்வ ச்ரிய:பதித்வ ஸௌலப்யங்களையும், ஆதி சப்தத்தாலே “வீடு முதலாம்” என்று மோசுஷ ப்ரதத்வத்தையும், “நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர் பல முந்து சீரில் படிமின்” என்று முமுசுஷுபாஸ்யத்வத்தையும் “அணைவதரவணையி”லும் வெளியிட் டென்னவுமாம். இந்த யோஜனை, இதன் பட்டோலையான க்ரந்தத்தில் இவரருளிச் செய்ததுக்குச் சேருவது.

விளக்கம் - அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். திருவாய்மொழி (2-2-1) - வீடு முதல் முழுதுமாய் - என்பதன் மூலம் மோசுஷத்தைத் தவிர்த்து உள்ளதான மற்ற புருஷார்த்தங்களையும் அளிப்பவன் என்பதால், அனைத்து பலன்களையும் அளிப்பவனாக உள்ள தன்மையுடன் இருத்தல், திருவாய்மொழி (2-2-5) - மிகுந்தேவு மெப்பொருளும் படைக்க - என்றும், திருவாய்மொழி (2-2-8) - கருத்தில் தேவுமெல்லாப் பொருளும் வருத்தித்த - என்றும், திருவாய்மொழி (2-2-9) - தன்னுந்தியுள்ளே வாய்த்த திசைமுகனிந்திரன் வானவராக்கினான் - என்றும் உள்ள பாசுரங்ள் மூலம் அனைத்திற்கும் காரணமாக இருத்தல் ஆகிய இரண்டையும், திருவாய்மொழி (2-2) - திண்ணன் வீடு - என்பதில் கூறினார். திருவாய்மொழி (2-8-1) - அணைவது அரவணை மேல் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-8-1) - பூம்பாவையாகம் புணர்வது - என்றும், திருவாய்மொழி (2-8-1) - இணைவனாமெப்பொருட்கும் - என்றும் கூறுவதன் மூலம் முறையே ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ள நிலை, மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாக உள்ள தன்மை மற்றும் ஸௌலப்யம் ஆகியவற்றைக் கூறினார். “ஆதி” என்பதன் மூலம் திருவாய்மொழி (2-8-1) - வீடு முதலாம் - என்பதன் மூலம் மோசுஷத்தை அளிப்பவனாக இருத்தல், திருவாய்மொழி (2-8-4) - நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர் பல முந்து சீரில் படிமின் - என்பதன் மூலம் முமுசுஷுக்களுக்கு உபாயமாக இருத்தல் ஆகியவற்றைத் திருவாய்மொழி (2-8) - அணைவது அரவணை - என்ற திருவாய்மொழியில் கூறினார் எனலாம். இந்தக் கருத்தை இதன் பட்டோலையாக உள்ள நூலில் இவரே அருளிச்செய்தது காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - முற்பட்ட யோஜனையில், “ஆழியம் பள்ளியாரே” என்று சேஷசாயித்வம் லக்ஷணையாலே கொள்ளவேண்டுகையும், “வீடு முதலாம்” என்று மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாமென்கிறத்தை ப்ரகரண விருத்தமாம்படி மோக்ஷாதி புருஷார்த்த ப்ரதத்வமாகச் சொல்லுகையும், ஸகல பலப்ரதத்வம் என்று தொடங்கி இவரெண்ணின வடைவுக்குச் சேர இரண்டு திருவாய்மொழியிலும் சொல்லப் போகாமையுமாகிற அஸ்வாரஸ்யங்களுமுண்டு.

விளக்கம் - முதலாவதாக அருளிச்செய்த கருத்தில் உள்ளதான திருவாய்மொழி (2-2-6) – ஆழியம் பள்ளியாரே - என்பதற்கு “ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ளவன்” என்னும் பொருளை லக்ஷணையாகக் கொள்ளலாம் என்றும், திருவாய்மொழி (2-8-1) - வீடு முதலாம் – என்பதன் மூலம் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாக உள்ளவன் என்பதை இந்த இடத்திற்கு முரணாகாதபடி மோக்ஷம் முதலான புருஷார்த்தங்களை அளிப்பவன் என்று பொருள் கொள்ளலாம் என்றும், அனைத்து பலன்களையும் அளிப்பவன் என்பது தொடக்கமாக இவர் எண்ணிய கருத்திற்குச் சேரும்விதமாக “திண்ணன் வீடு” மற்றும் “அனைவது அரவணை” ஆகிய இரண்டு திருவாய்மொழிகளிலும் உரைக்காமல் விடுதல் போன்ற நயம் இன்மைகள் உள்ளன.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 237)

3-9-2 உளனாகவே யெண்ணித் தன்னை யொன்றாகத் தன் செல்வத்தை

வளனா மதிக்குமீம் மானிடத்தைக் கவி பாடியென்

குளனார் கழனிசூழ் கண்ணன் குறுங்குடி மெய்ம்மையே

உளனாய வெந்தையை எந்தை பெம்மாளை யொழியவே

பொருள் - நீர் சூழ்ந்த நிலங்கள் நிறைந்த கழனிகளால் சூழப்பட்ட இடமாக உள்ள திருக்குறுங்குடியில், ஸௌலப்யம் போன்ற அனைத்து குணங்களையும் வெளிப்படுத்தியபடி எப்போதும் வாசம் செய்பவனும், எனக்கு மிகவும் உபகாரகனும், எனது குலத்திற்கு நாதனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை அல்லாமல்; எந்தவிதமான ஞானமும் இன்றி அஸத் பொருள்கள் போன்றே உள்ளபோதிலும் தன்னை “இருக்கின்ற ஒரு பொருள்” என்று எண்ணியபடியும், தன்னுடையது அல்லாமல் உள்ள செல்வத்தை தன்னுடையது என்று எண்ணியபடியும், தன்னை உயர்வாக எண்ணியபடியும் உள்ள இந்த மனிதர்களை கவிபாடுவதால் என்ன பயன் உள்ளது?

அவதாரிகை - ஸத்யமுமாய் ஸமக்ரமுமான ஐச்வர்யத்தை யுடையனாய், ஸ்வரூப ரூப குணங்களால் பூர்ணனுமாய், ப்ராப்தனுமான ஸர்வேச்வரனை விட்டு, ஒரு சொல்லுக்குப் பாத்தமில்லாத ஐச்வர்யமுமாய், அதுதான் நிரூபித்தால் நிலைநில்லாமையாலே அஸத்யமுமாய், அதுதனக்கு ஆச்ரயமும் தேடிப்பிடிக்க

வேண்டும்படியாயிருக்கிற சஷுத்ரரைக் கவிபாடி என் ப்ரயோஜநமுண்டு என்கிறார்.

விளக்கம் - எப்போது உள்ளதாகவும் நிறைவாக இருப்பதாகவும் உள்ள ஐச்வர்யத்தைக் கொண்டவனாகவும், ஸ்வரூபம் ரூபம் மற்றும் குணங்கள் ஆகியவற்றால் நிறைந்தவனாகவும், அடையத்தக்கவனாகவும் ஸர்வேச்வரன் உள்ளான். இப்படிப்பட்ட அவன் உள்ளபோது எந்தவிதமான சொல்லாலும் கூறுவதற்குக் கூட இலக்காக இல்லாத செல்வம், அப்படிப்பட்ட செல்வம் உள்ளது என்று நிரூபித்தால் கூட அது நிலையானது இல்லை என்பதால் உண்மையற்றது, அப்படிப்பட்டதைக் கூடத் தேடிப்பிடிக்க வேண்டியதாக உள்ளது. இப்படிப்பட்டவற்றின் பின்னே செல்லும் தாழ்ந்தவர்களைக் குறித்துக் கவி பாடி என்ன பயன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உளனாகவேயெண்ணி) இலனாகவே அத்யவஸித்திருக்கிறாராயிற்று இவர். “நேஹ நாநாஸ்தி” என்று அவனுக்குப் புறம்பாயிருப்பதொரு வஸ்துவில்லை என்றிருக்கும்படியாலே. ப்ரதிபத்தியிலும் வந்தால் அவனை உளனாக நினையாதபோது, “அஸந்நேவ” என்று தாம் உளரன்றிக்கே இருப்பரிதே. தான் உளனாகையாவது ப்ரஹ்ம வேதநமுண்டாகையிதே. அவனை “உளன்” என்று நினைத்துத் தான் உளனாக வேண்டியிருக்க, அவனை “இல்லை” என்று தான் உளனாக விரகில்லையே. தன்னைக் கட்டிக் கொண்டு போகாநிற்க, “நேயமஸ்தி புரீ லங்கா ந யூயம் ந ச ராவண: யஸ்மாத் இக்ஷ்வாகு நாதேந பத்தம் வைரம் மஹாத்மநா” என்றானிதே திருவடி. (எண்ணி) ஓர் ஊசி நிற்கிறதாகவும். அதின் மேலே ஒரு மேரு நிற்கிறதாகவும் நினைக்குமாபோலே குவாலாக மநோரதித்து. (தன்னை) “உளன் கண்டாய் நன்னெஞ்சே உத்தமனென்றும் உளன் கண்டாய்” என்று ‘அவன் நமக்கு உளன் காண்’ என்றால் பின்னை நிர்ப்பரனாய் மார்விலே கைவைத்து உறங்கலாம்படி யிருப்பானொருவனை, உளனென்றுதான் நினைக்கிறதோ? தன்னுடைய ஸத்பாவம் அவனுடைய உண்மையாலேயாயிருக்க, அவனையொழிய “அஸந்நேவ” என்று இன்றிக்கேயிருக்கிற தன்னை. (ஒன்றாக) போரப்பொலிய அநுஸந்தித்து.

விளக்கம் - (உளனாகவே எண்ணி) - இப்படிப்பட்ட மனிதர்களை “இல்லாத பொருள்” என்று நம்மாழ்வார் தீர்மானித்து வைத்துள்ளார்; என்ன காரணம்? கடவல்லீ - நேஹ நாநாஸ்தி - அவனைத் தவிர வேறு ஏதும் இல்லை - என்று ஸர்வேச்வரனுக்குப் புறம்பாக வேறு எந்த ஒரு பொருளும் இல்லை என்பதால் ஆகும். அவனை எண்ணுகிற காலத்திலும் அவனை “உள்ளான்” என்று எண்ணாதபோது, “அஸந்நேவ - அவன் இல்லை என்பவன் இல்லாதவன் ஆகிறான்” என்று கூறவதற்கு ஏற்ப, இவ்விதம் அவனை “இல்லை” என்று எண்ணுபவர்கள், தாங்களே “உள்ளனர்” என்று கூறுவதற்கு இயலாமல் ஆகிறார்கள். ஒருவன், தான் “உள்ளான்” என்று எப்போது ஆகிறான் என்றால் ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த சித்தனை இருந்தால் மட்டுமே ஆகும். ப்ரஹ்மத்தை “உள்ளன்” என்று எண்ணினால் மட்டுமே தன்னுடைய இருப்பு என்பது ஏற்படுகிறது; அவனை “இல்லை” என்றுஎண்ணும்போது தன்னுடைய இருப்பு என்பது ஏற்படாது. இதற்கு ஓர் உதாரணம் காண்பிக்கிறார். அஸுரர்கள் அனுமனை அசோகவனத்தில் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு போகும்போது அவன், “இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (43-25) - நேயமஸ்தி புரீ லங்கா ந யூயம் ந ச ராவண: யஸ்மாத் இசுஷ்வாகு நாதேந பத்தம் வைரம் மஹாத்மநா - எந்த ஒரு காரணத்தால் உங்களுக்கு இராமனிடம் விரோதம் ஏற்பட்டதோ அந்தக் காரணத்தாலேயே இலங்கையும் இராவணனும் இல்லை, நீங்களும் இல்லை”, என்றான். (எண்ணி) - இவ்விதம் பலரும் எண்ணிக் கொள்வது ஏனென்றால் ஓர் ஊசி நிற்பதாகவும், அதன் மேல் மேரு மலையே நிற்பதாகவும் போன்று தங்களைக் குறித்து அதிகமாக எண்ணிக்கொள்வதால் ஆகும். (தன்னை) - திருச்சந்தவிருத்தம் (64) - உளன் கண்டாய் நன்னெஞ்சே உத்தமனென்றும் உளன் கண்டாய் - என்பதற்கு ஏற்ப “அவன் நமக்கு உள்ளான்” என்று தெரிந்த பின்னர், நாம் நமது பாரங்கள் அனைத்தும் நீங்கப்பெற்றவர்களாக, நம்முடைய மார்பில் கைகளை வைத்து நிம்மதியாக உறங்கலாம்படி உள்ள ஒருவனை “உள்ளன்” என்று எண்ணவும் வேண்டுமோ? தன்னுடைய இருப்பு என்பது அவனுடைய ஸத்யம் என்பதன் விளைவாக உள்ளபோது, அவனைத் தவிர இல்லாமல் உள்ள தன்னை. (ஒன்றாக) - மிகுதியாக எண்ணியபடி.

வ்யாக்யானம் - (தன் செல்வத்தை) “ஸதி தர்மணி தர்மா:” என்று தான் உண்டானாலிறே தர்மம் உண்டாவது; தன்னையே தேடிப்பிடிக்க வேண்டும்படியாயிருக்க, தனக்கு ஒரு ஸம்பத்து உண்டாக நினைக்கிறானிறே. (வளனா) வளமாக என்றபடி. அதாவது அழகியதாகவென்னுதல், மேலாகவென்னுதல். ஈச்வரன் ஐச்வர்யத்துக்கு மேலாகவிறே தன் ஐச்வர்யத்தை நினைத்திருப்பது. (மதிக்கும்) தானே இத்தைக் குவாலாக மதிக்குமித்தனையிறே. புறம்பு இத்தை ஒன்றாக நினைக்கைக்கு இவன்தனை அவஸ்துக்களில்லையே. கல்ப்ரஹ்ம தேசத்தில் கரிக்கால் சோழ ப்ரஹ்மராயன், “திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யாநஞ் செய்தேன்” என்று சீயர்க்குக் காட்ட, அவன்பக்கல் உபஜீவநங்களை நினைத்து, பிள்ளையை “நீர் இத்தைக் கேட்டு ஸம்பாவியும்” என்று அருளிச்செய்ய, அவரும் கேட்டு, “ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தை அடியொற்றி அவர் போனவழியே போம்படியே”, என்ன; “ஆ ஆ! பிள்ளை, ஆழ்வார்க்கும் எனக்கும் வாசி புத்தி பண்ணிற்றில்லையோ? க்ராம கார்யஞ்செய்து இடையிலே இதுவும் செய்யவேண்டிறே எனக்கு” என்றான்.

விளக்கம் - (தன் செல்வத்தை) ஸதி தர்மணி தர்மா: - தர்மி இருந்தால் தர்மம் இருக்கும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் இருந்தால் அல்லவோ தனது செல்வம் இருக்கும்; தன்னையே தேடிப்பிடிக்க வேண்டியதாக உள்ளபோது, தனக்கு செல்வம் வேண்டும் என்று எண்ணுகிறான். (வளனா) - வளமாக என்று பொருள்; அழகானதாக அல்லது மேன்மையானதாக என்று கருத்து. ஈச்வரனுடைய செல்வத்தைக் காட்டிலும் தனது செல்வத்தை மேலானதாக எண்ணியபடி. (மதிக்கும்) - இந்தச் செல்வத்தை இவன் மட்டுமே உயர்வாக எண்ணியபடி உள்ளான். இதனை உயர்வாக எண்ணுவதற்கு இவனைத் தவிர இவனைப் போன்றுள்ள வேறு “இல்லாத வஸ்துக்கள்” என்று கூறவல்லவை ஏதும் இல்லை. இவ்விதம் தானே தன்னை உயர்வாக எண்ணுவதற்கு உதாரணம் காண்பிக்கிறார். கல்ப்ரஹ்ம தேசத்தில், மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் அவையில் இருந்த கரிக்கால் சோழ ப்ரஹ்மராயன் என்பவன் நஞ்ஜீயரிடம் வந்து, “நான் திருவாய்மொழிக்கு ஒரு வ்யாக்யானம் செய்துள்ளேன்”, என்று காண்பித்தான். அவன் மூலமாக ஏற்படவல்ல பயன்களைக் கருத்தில் கொண்டவராக நம்பிள்ளையிடம் நஞ்ஜீயர், “நீவிர் இதனை மேன்மை செய்வீராக”, என்றார். நம்பிள்ளையும், “இது

நம்மாழ்வாரின் திருவுள்ளத்தை ஒட்டியே உள்ளது”, என்றார். அப்போது ப்ரஹ்மராயன், “ஆஹா, நம்மாழ்வார்க்கும் எனக்கும் ஒரே போன்று சிந்தனை உள்ளதா? என்ன வியப்பு! நான் கிராமங்களில் செய்யவேண்டிய பணிகளுக்கு இடையிலும் இதனை இயற்றினேன். ஆயினும் இவ்விதம் உள்ளதே”, என்று தன்னைத்தானே உயர்வாக கொண்டாடினான்.

வ்யாக்யானம் - (இம்மானிடத்தை) கீழே உரித்து வைத்தாரிநே அவர்கள் ஸ்வரூபத்தை. (இம்மானிடத்தை) மநுஷ்யரென்று சொல்லவும் பாதம் காண்கிறிலர் காணும்; அசேதநங்களைச் சொல்லும்படியிலே சொல்லுகிறார். தன்னை மெய்யாக அறியாதவன் அசித் ப்ராயனிநே. (கவிபாடி என்) இவர்கள் மறைத்திட்டு வைக்கிற குற்றங்களை ப்ரபந்தீகரித்து வெளியிட்டால் உங்களுக்கு என் ப்ரயோஜநமுண்டு? குளன் - குளம், ஆர்தல் - மிகுதல். (குளனார் கழனிசூழ்) விளைநிலங்களிற்காட்டில், ஏரிக்கட்டே விஞ்சியிருக்குமாயிற்று; இல்லையாகில் சாவி போமிநே. ரக்ஷயத்திலும் ரக்ஷகமே விஞ்சின ஊராயிற்று. (கண்ணன் குறுங்குடி) ஸர்வேச்வரன் “என்னது” என்று அபிமாநித்து வர்த்திக்கும் நகரமாயிற்று. “கண் நல் குறுங்குடி” என்று வ்யாக்யானம் பண்ணினார்கள் தமிழர். அப்போது, இடமுடைத்தாய் நன்றான திருக்குறுங்குடியிலே என்று பொருள். (மெய்மையே உளனாய) கவிகளில் கேட்டுப்போமித்தனையாய்த் தன்பக்கல் ஒரு நன்மையின்றிக்கே யிருக்கையன்றிக்கே, சொன்னவையெல்லாம் மெய்யே பத்தும் பத்தாகக் காணலாம்படியிருக்கும் ஸ்வாமி. இவ்விஷயத்தில் அர்த்தவாதமில்லை, புறம்புள்ளவற்றில் அர்த்தவாதமல்லதில்லை. இவ்விஷயத்திலுள்ளதெல்லாம் சொல்ல வொண்ணாது, புறம்புள்ளவற்றில் சொல்லலாவதில்லை.

விளக்கம் - (இம்மானிடத்தை) - “உளனாகவே எண்ணி” என்பதன் மூலம் மனிதர்களின் தன்மைகளை விரிவாக உரைத்தார். (இம்மானிடத்தை) - இவர்கள் தங்களை உள்ளது உள்ளபடி அறியாத காரணத்தால், அசித் பொருள்கள் போன்றவர்களே ஆவர். ஆகவே இவர்களை, அசித் பொருள்களைக் குறித்துக் கூறும் விதத்திலேயே கூறுகிறார். “மனிதன்” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தாமல் உரைத்தார். (கவிபாடி என்) - இப்படிப்பட்ட இவர்கள், தங்களுடைய குற்றங்கள் பலவற்றையும் மறைத்தே வைத்துள்ளனர்; இவர்களைக் குறித்துக் கவிபாடி

உங்களுக்கு உள்ள பயன் கிடைக்கும்? (குளனார் கழனிசூழ்) – விளைநிலங்களைக் காட்டிலும் ஏரிகளே அதிகமாக உள்ள இடம். இவ்விதம் இல்லையென்றால் நெல்மணிகள் அனைத்தும் சாவியாகப் போய்விடும் அல்லவா? பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய பொருள்களைப் பாதுகாப்பதில், ஸர்வேச்வரனையும் விஞ்சிய தன்மை கொண்ட இடம் ஆகும். (கண்ணன் குறுங்குடி) – ஸர்வேச்வரன், “இது என்னுடைய இடம்” என்று சொந்தம் கொண்டாடி வசிக்கின்ற நகரமாக உள்ளது. “கண் நல் குறுங்குடி” என்றே தமிழர்கள் உரைப்பர்; இவ்விதம் கொண்டால், “பரந்து விரிந்துள்ள திருக்குறுங்குடி” என்று பொருள். (மெய்ம்மையே உளனாய்) - கவிகளில் மட்டுமே உள்ளதாகவும், தன்னிடம் அது போன்றுள்ள தன்மை ஏதும் இல்லாதபடியும் உள்ள நிலை போன்று அல்லாமல், கவிகளில் கூறப்பட்ட அனைத்து உண்மையாகவே காணலாம்படியுள்ள எஜமானன். இந்த விஷயத்தில் வெறும் புகழ்ச்சி மட்டுமே உள்ளது என்பது இல்லை; மற்ற விஷயங்களில் புகழ்ச்சி மட்டுமே அல்லாது வேறு ஏதும் இல்லை. இந்த விஷயத்தில் கூற வேண்டியவை அனைத்தையும் கூறி முடிக்க முடியாது; மற்ற விஷயங்களில் கூறுவதற்கு ஏதும் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (எந்தையை) நான் கவிபாடுகைக்குத் தன் குணங்களைப் பரகாசிப்பித்து வைத்த உபகாரகனை. கவிபாடுகைக்குப் ப்ராப்த விஷயமென்னவுமாம். திருக்குறுங்குடியிலே சொன்ன குணங்களெல்லாம் பத்தும்பத்தாகவுடையனாய், நமக்கு நாதனுமாய். (எந்தை இத்யாதி) ப்ராப்தி தம்மளவிலே பர்யவஸியாமையாலே, என் குலநாதன் என்கிறார். ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனுமாய் ப்ராப்தனுமான இவனையொழிய, ஒரு குணலேஸமுமின்றிக்கே அதிக்ஷுத்ரருமாய் அப்ராப்தருமா யிருக்கிற மநுஷ்யரைக் கவி பாடி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?

விளக்கம் – (எந்தையை) - நான் கவி பாடுவதற்கு ஏற்றவிதத்தில் தனது கல்யாண குணங்கள் அனைத்தையும் எனக்கு வெளிப்படுத்தி உபகாரம் செய்தவன். அல்லது கவிபாடுவதற்கு ஏற்றபடியாக உள்ளவன். திருக்குறுங்குடியில் கூறப்பட்ட அனைத்து குணங்களையும் முற்றிலுமாகக் கொண்டவனும், நமக்கு நாதனும். (எந்தை இத்யாதி) - இப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தம் என்பது தன்னுடன் மட்டுமே

முடியாமல் உள்ளதால் “என் குலத்திற்கே நாதன்” என்கிறார். அனைத்து கல்யாண குணங்களும் பொருந்தியுள்ளவனும், அடையத்தக்கவனும் ஆகிய இவனை அல்லாமல், எந்தவிதமான குணங்களும் அற்ற தாழ்ந்தவர்களை அடைந்து கவிபாடி என்ன பயன் உள்ளது?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமாநுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 99)

94. தவம் தரும் செல்வம் தகவும் தரும் சலியாப் பிறவிப்

பவம் தரும் தீவினை பாற்றித் தரும் பரந்தாமம் என்னும்

திவம் தரும் தீதில் இராமாநுசன் தன்னைச் சார்ந்தவர்கட்கு

உவந்தருந்தேன் அவன் சீரன்றி யானென்றும் உள்மகிழ்ந்தே

விளக்கவுரை - தன்னை அண்டியவர்களின் குற்றம் என்ன, அவர்களிடம் உள்ள குணம் என்ன என்று ஆராயாமல் உள்ள தன்மை கொண்டதால், எந்தத் தோஷமும் இல்லாதவராகவே எம்பெருமானார் உள்ளார். தன்னை அண்டியவர்களுக்குச் சரணாகதி என்ற தவத்தை அருளுகிறார். அதன் பின்னர் அவர்களுக்கு “பகவானுக்குத் தொண்டு புரியும் கைங்கர்யம்” என்ற செல்வம் கிட்டும்படிச் செய்கிறார். இந்தக் கைங்கர்யம் என்ற செல்வம் கிட்டும் தகுதியையும் ஏற்படுத்துகிறார். பலப்பல பிறவிகள் எடுத்துக் கழிக்க முயற்சித்தாலும், எத்தனை ப்ராயச்சித்தம் செய்தாலும் தீராமல் உள்ளதும், ஸம்ஸார துயரத்தை மேன்மேலும் கொழுந்துவிட்டு எரியும்படிச் செய்வதும் ஆகிய தீயவினைகள் அனைத்தையும் தூளாகும்படிச் செய்துவிடுகிறார். பாற்றுதல் என்றால் பொடியாக்குதல்; ஆக, காற்றில் பறக்கும் துகள்களாக இந்த வினைகளைச் செய்து விடுகிறார். பரந்தாமம் என்றும், ஸ்ரீவைகுண்டம் என்றும் கூறப்படுவதைக் கிட்டச்செய்கிறார். இவ்விதம் பலவற்றையும் அவர் அளிக்கவல்லவராக உள்ளபோதிலும் நான் அவருடைய குணங்கள் தவிர வேறு எதனையும் எனது மனதாரப் பருக மாட்டேன். அவர் அளிக்கத் தயாராக உள்ள கைங்கர்யம், பரமபதம் போன்றவற்றை விட

எம்பெருமானாரின் குணங்கள் இவருக்கு (திருவரங்கத்தமுதனாருக்கு) உயர்வாக இருந்தது காண்க.

அவதாரிகை - தம்மை நிர்ஹேதுகமாக அங்கீகரித்து, அநாதியான பாபங்கள் மறுவலிடாதபடி தம்முடைய க்ருபையாகிற கட்கத்தாலே சேதித்து, அத்தாலே ப்ரபந் ஜந கூடஸ்தரான எம்பெருமானார் லோகத்திலே அபஸித்தாந்தங்களை வேதார்த்தங்களாக ப்ரமிப்பிக்கும் குத்ருஷ்டிகளை நிரஸித்த வுபாகாரகரென்று கொண்டாடினார் கீழ்ப் பாட்டில். இப்பாட்டில், அந்த எம்பெருமானார், தம்மை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு ஸர்வோத்தாரக ஹேதுவான ப்ரபத்தி உபாயத்தையும், தத் உத்தர கால க்ருத்யமான கைங்கர்ய ரூப ஸம்பத்தையும், சரீராநுரூப ஸம்பந்தத்தையறுத்து பொகட்டு பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தையும் அடைவே கொடுத்தருளுவரேயாகிலும், அடியேன் அவருடைய கல்யாண குணங்களையொழிய வேறொன்றை ஆதரித்து புஜியேனென்று ஸ்வாத்யவஸாயத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், அமுதனாராகிய தன்னை எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி ஏற்றுக்கொண்டு, எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள பல பாபங்கள் மேலும் தொடராதபடி எம்பெருமானார் தனது க்ருபை என்னும் வாளால் வெட்டினார்; இதன் மூலமாக இந்த உலகில் உள்ள அனைத்து ப்ரபந்நர்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து நின்று கொண்டாடும்படியாக உள்ள எம்பெருமானார், இந்த லோகத்தில் தாழ்வான ஸித்தாந்தங்களையே வேதங்களுடைய ஆழ்பொருள் என்று மயக்கியபடி உள்ள மற்ற மதங்களை விலக்கி உபகாரம் செய்தார் என்று கொண்டாடினார். இந்தப் பாசுரத்தில், “அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானார் தன்னை அண்டி நிற்பவர்களுக்கு அனைத்துவிதமான உயர்த்திகளுக்கும் காரணமாக உள்ள ப்ரபத்தி என்ற உபாயத்தையும், ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் உள்ள காலங்களில் செய்தபடி இருக்கவேண்டியதான கைங்கர்ய ரூபமாக உள்ள ஸம்பத்தை அளித்து, சரீரம் வருகின்ற தாழ்ந்த ஸம்பத்துக்களை விலக்கி, பரம புருஷார்த்தமாக உள்ள மோக்ஷத்தை அளித்தபடி உள்ளார் எனறாலும், அவருடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் அல்லாமல் வேறு எதனையும் நான் ஏற்று நிற்கமாட்டேன்”, என்று தனது உறுதியை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தீதிலிராமாநுசனை) ஆச்ரயேணோந்முகராய் வந்த சேதநரைக் கடாஷித்து, “ப்ரசாந்த சித்தாயசமாந்விதாய” இத்யாதி சாஸ்த்ர மர்யாதையை யுட்கொண்டு, இவர்களுக்கு ஆச்ரயண விரோதிகளான பாபங்கள் நசித்துப் போந்ததுமில்லை, ததுபயோகிகளான கரணங்கள் உதித்ததுமில்லை என்று தோஷ குண ஹாநிகளைக் கணிசித்து அங்கீகரியாதே யிருந்தாரென்கிற குற்றமில்லாத எம்பெருமானார். “பரீஷ்ய விவிதோபாயை” என்னும் விசேஷ வாக்யமிருக்க, இது குற்றமாய்த் தலைக்கட்டுமோவெனில், “இரண்டும் குலைய வேணுமென்றிருக்கில் இரண்டுக்கும் இரண்டுமுண்டாய்த்தாம்” என்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலே சொல்லுகையாலே, தோஷ குண ஹாநிகளைக் கணிசிக்கிறது ப்ரபத்தவ்யனுக்குக் குற்றமாய்த் தலைக்கட்டுமிறே. “த்யஜ்யதேயதி தோஷேண குணேந பரிக்ருஹ்யதே ஏதத் ஸாதாரண: பந்தா: ஆச்ரிதஸ்ய குத: பலம்” என்னக் கடவதிறே. தீதாவது, தம்மை ஆச்ரயித்தவர்களை, அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி இஷ்ட ப்ராப்திக ளிரண்டினுடையவும் அலாபத்தாலே துக்கப்பட விட்டிருக்கையாகிற குற்றம்; அதில்லாதவரை யென்றபடி.

விளக்கம் - (தீதில் இராமாநுசனை) - தன்னை அண்டி நிற்பதற்காக வந்து நிற்கும் சேதநர்களை நோக்கி, முண்டக உபநிஷத் (1-2-12) - தஸ்மை ஸ வித்வாநுபஸந்தாய ஸம்யக் ப்ரசாந்த சித்தாய சமாந்விதாய யேநாஷ்டரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம் - அருகில் வந்து, தூய்மையான மனம் கொண்டவனாக, அகம் மற்றும் புறம் ஆகிய அனைத்து உறுப்புகளையும் அடக்கியவனாக நிற்கின்ற சிஷ்யனுக்கு, எந்த ஒன்றின் மூலம் ஸத்யமாகவும் அழிவற்றதாகவும் உள்ள ப்ரஹ்மத்தை ஆசார்யன் அறிந்தானோ, அந்த ப்ரஹ்மவித்யையை உள்ளது உள்ளபடி உபதேசிக்கக் கடவன் - என்பதான சாஸ்த்ரங்களில் உள்ளவற்றை நோக்கியவராக, “இவர்கள் பகவானை அண்டுவதற்குத் தடையாக உள்ள இவர்களுடைய பாபங்கள் அகலாமல் உள்ளன. இதற்குத் துணையாக நிற்கவல்ல கரணங்கள் ஞானத்தைப் பெறவும் இல்லை”, என்று அவர்களுடைய குற்றங்களையும் குணங்களையும் நோக்கி, அவற்றில் உள்ள தாழ்வுகளைக் கண்டு, அவர்களை ஏற்காமல் இருந்தார் என்ற குற்றம் இல்லாத எம்பெருமானார். ஆனால், ஸம்வத்ஸரம் ததர்த்தம் வா மாஸத்ரயமதாபி வா பரீசஷ்ய விவிதோபாயை: க்ருபயா நி:ஸ்ப்ருஹோ வதேத் - ஒரு வருடமோ அல்லது அதில் பாதியோ அல்லது மூன்று மாதமோ, பலவிதமான உபாயங்களால், சிஷ்யனைப் பரீட்சை செய்து, எந்தவிதமான கைம்மாரையும் நோக்காமல்

க்ருபையாலே மட்டுமே அவனுக்கு உபதேசிக்கவேண்டும் - என்பதான வாக்கியம் தெளிவாக உள்ளபோது, இவரது இந்தச் செயலானது, சாஸ்த்ரங்களை மறுக்கிறார் என்ற குற்றத்தை எம்பெருமானாருக்கு ஏற்படுத்தாதோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீவசனபூஷணம் (16) - இரண்டும் குலையவேணுமென்றிருக்கில் இரண்டுக்கும் இரண்டுமுண்டாய்த்ததாம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, குற்றங்களையும் குணங்களையும் தாழ்வு உள்ளனவா என்று ஆராய்தல் என்னும் செயலானது, சரணம் அடையத்தக்கவனுக்கு குற்றமாகிவிடும் என்று கூறுவது காண்க. த்யஜ்யதேயதி தோஷேண குணேந பரிக்ருஹ்யதே ஏதத் ஸாதாரண: பந்தா: ஆச்ரிதஸ்ய குத: பலம் - என்றதும் காணலாம். “தீது” என்றால், தன்னை அண்டி நிற்பவர்களை, அவர்களுடைய விருப்பம் இன்மையை விலக்குதல் மற்றும் விருப்பமானவற்றை அளித்தல் ஆகியவற்றைச் செய்யாமல், துக்கம் அடையும்படியாக விடுதல் என்ற குற்றம் ஆகும். அப்படிப்பட்ட குற்றம் இல்லாத எம்பெருமானார்.

வ்யாக்யானம் - (தன்னைச் சார்ந்தவர்கட்கு) இப்படிப்பட்ட வைபவைத்தையுடையரான தம்மை, உபாயோபேய பாவேந அத்யவஸித்து ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு. முந்துற முன்னம் (தவம் தரும்) “ந்யாஸம் ஏஷாம் தபஸாம் அதிரித்தம் ஆஹு:” என்கிறபடியே ஸர்வோபாய விலக்ஷணமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாய், த்வயத்திலே பூர்வ வாக்ய ப்ரதிபாதிதமான கைங்கர்யத்துக்கு, போஜநத்துக்கு சஷுத்துப்போலே பூர்வபாவியா யிருந்துள்ள ருசி ரூப பக்தியாகிற ஸம்பத்தை ப்ராப்யாநுரூபமாகக் கொடுத்தருளுவர். தகவு - தகுதி. அன்றிக்கே (செல்வும் தரும்) “ஸது நாகவரச் ஸ்ரீமாந்”, “லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பநந:” என்னும்படியான கைங்கர்ய ஸம்பத்தையும் கொடுத்தருளுவர்.

விளக்கம் - (தன்னைச் சார்ந்தவர்கட்கு) - இப்படிப்பட்ட வைபவம் நிறைந்தவராக உள்ள தன்னை, உபாயம் மற்றும் உபேயம் என்று உறுதியாக நம்பி அண்டி நிற்பவர்களுக்கு. (தவம் தரும்) - தைத்திரீயம் - தஸ்மாந் ந்யாஸம் ஏஷாம் தபஸாம் அதிரித்தம் ஆஹு: - தவங்களில் சிறந்ததாக ப்ரபத்தியே கூறப்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து உபாயங்களைக் காட்டிலும் மேன்மையானதாலும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாகவும், உணவு உண்பதற்குத் தேவையாக பசி

உள்ளது போன்று த்வய மந்திரத்தில் உள்ள முதல் வாக்கியத்தின் மூலம் வெளிப்படுவதான கைங்கர்யத்திற்கு அவசியமானதாக உள்ள ருசி ரூபமாக உள்ள பக்தி என்ற ஸம்பத்தை அடையத்தக்க இலக்குக்கு ஏற்றபடி அளிப்பவர். அல்லது (செல்வம் தரும்) - ஸ து நாகவர: ஸ்ரீமாந் - கஜேந்த்ரன் மிகுந்த செல்வம் கொண்டவனாக இருந்தான் - என்றும், லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந: - லக்ஷ்மணன் கைங்கர்யச்செல்வம் கொண்டவனாக இருந்தான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்றபடியாக உள்ள கைங்கர்ய செல்வத்தை அளிப்பவர்.

வ்யாக்யானம் - (தகவும் தரும்) அந்த கைங்கர்யத்தைப் பெறுவதெப்போதோ வென்கிற ப்ராப்ய த்வரையையும் கொடுத்தருளுவர். அங்ஙனமன்றிக்கே, (செல்வம் தகவும் தரும்) உத்தர வாக்யத்தில் சொல்லுகிற கைங்கர்யம் சரம பர்வ பர்யந்தமாயிருப்பதாகையாலும், அது பரம தர்மமாகையாலும், பரம தர்மமான சரம பர்வ பர்யந்தமா யிருந்துள்ள கைங்கர்ய லக்ஷ்மியைக் கொடுத்தருளுவரென்றுமாம். இந்த யோஜனையிலே, தகவாவது தர்மம்.

விளக்கம் - (தகவும் தரும்) - “அப்படிப்பட்ட கைங்கர்யச் செல்வத்தை நான் எப்போது பெறுவேனோ?” என்று தவிக்கும்படியான வேகத்தையும் அளிப்பார். இவ்விதம் பொருள் கொள்ளாமல், வேறுவிதமாகவும் உரைக்கலாம். த்வய மந்திரத்தில் கூறப்பட்ட கைங்கர்யம் என்பது இறுதி நிலை முடிய உள்ளதாலும், அதுவே மிகவும் உயர்ந்த தர்மம் என்பதாலும், மிகவும் உயர்ந்த தர்மமும் உறுதிவரை உள்ளதும் ஆகிய கைங்கர்ய லக்ஷ்மியை அளிப்பார் என்றும் கூறலாம். இந்தப் பொருளில் “தகவு” என்ற சொல்லிற்கு, “தர்மம்” என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (சரியாப் பிறவிபவந் தரும் தீவினை பாற்றித் தரும்) அநந்தரம், “சார்ந்த இரு வல்வினைகளையும் சரித்து” என்கிறபடியே ஒரு ஸர்வ சக்தி கழிக்கிலொழிய, அநுபவத்தாலும் ப்ராயச்சித்தத்தாலும் சரியாததாய், பல யோநிகள்தோறும் பலபடியாலும் பிறக்கையாகிற ஸம்சாரத்தை மேன்மேலும் கொழுந்துவிடும்படி பண்ணக்கடவனவான க்ரூர கர்மங்களை. “பண்டை வல்வினை பாற்றியருளினான்” என்கிறபடியே சஷுத்ர தூளியாகும்படி பண்ணிக்

கொடுப்பர். காற்றடித்தவாறே தூள் பறக்குமாப்போலே பறந்து போகும்படி பண்ணிக் கொடுப்பார் என்றபடி. பவம் - ஸம்ஸாரம் என்றபடி. பாறு - பொடி. பாற்றுகை - பொடியாக்குகை. “ஸர்வ பாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்றானிறே கீதாசார்யனும்.

விளக்கம் - (சரியாப் பிறவிபவந் தரும் தீவினை பாற்றித் தரும்) - அதனைத் தொடர்ந்து, திருவாய்மொழி (1-5-10) - சார்ந்த இரு வல்வினைகளையும் சரித்து - என்பதற்கு ஏற்ப உயர்ந்த ஒரு சக்தியானது விலக்கினால் அல்லாமல், எத்தனை அனுபவித்தாலும் எத்தனை ப்ராயச்சித்தங்கள் செய்தாலும் தீராமல் உள்ளதாகவும், பல பிறப்புகளிலும் பலவிதமாகப் பிறத்தல் என்பதான ஸம்ஸாரத்தை மேன்மேலும் கொழுந்துவிட்டு ஓங்கும்படிச் செய்வதான தீய கர்மங்களை, பண்டை வல்வினை பாற்றியருளினான் - என்பதற்கு ஏற்ப, தாழ்ந்த துகள்கள் போன்று செய்வார். அதாவது காற்று வீசும்போது சிறு தூசிகள் பறந்து செல்வது போன்று, இவையும் பறந்து போகும்படியாகச் செய்வார். கீதை (18-66) - ஸர்வபாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - அனைத்து பாபங்களிலிருந்தும் மோக்ஷம் அளிப்பேன் - என்று கீதாசார்யனும் கூறினான் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (பரந்தாமமென்னுந் திவந் தரும்) அநந்தரம், “பரந்தாம அக்ஷர பரப்ரஹ்ம வ்யோமாதி சப்திதே” என்று கத்ய த்ரயத்தில் அருளிச்செய்தபடி, பரந்தாமமென்று சொல்லப்படுகிற, திவம் - பரமாகாசம். ஸ்ரீவைகுண்டமென்றபடி. அதைக் கொடுத்தருளுவர். இப்படி ப்ரபத்தி நிஷ்டை தொடங்கி, பரமபதத்தளவுங் கொடுத்தருளுவரே யாகிலும். “அவன் சீர்ன்றி யான்” என்று கீழ்ச் சொன்னபடியே, ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உத்தரகரான எம்பெருமானாருடைய கல்யாண குணங்களையொழிய நான் மற்றொரு விஷயத்தை, (உள் மகிழ்ந்து உவந்தருந்தேன்) மநஸ் ஸந்தோஷத்துடனே ஆதரித்தநுபவிக்கக் கடவேனல்லேன். அருந்துதல் - உண்டல். “சுழி பட்டோடும் சுடர்ச்சோதி வெள்ளம்” என்னும்படியான பரமபதத்தையும் கூட, ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைப் போலே காற்கடை கொள்ளவேண்டும்படி அமுதனார்க்கு இருந்தது காணும், எம்பெருமானாருடைய “பாலே போல் சீர்” என்னும்படியான கல்யாண குணங்களினுடைய போக்யதை. இத்தால், ப்ரீதமநஸ்கராய் அவருடைய கல்யாண குணங்களையே விரும்பி

புஜிப்பேனென்கிறார். “மகிழ்ந்து” என்று ப்ரீதி வாசக சப்தமுண்டாகையாலே, “உவந்து” என்கிறவிது விருப்பமாய் ஆதரவாசியாகிறது. “சலியாப் பிறவி” என்று பாடமானபோது, சலிக்கையாவது நிலை பெயர்க்கையாய், நிலை பேர்க்கவரிதாய், ஸம்ஸார ஹேதுவான துஷ்கர்மங்களென்றபடி. “நித்யம் யதீந்திர” இத்யாதி ச்லோகத்திலே ஜீயரும் அத்தையே ப்ரார்த்தித்தருளினாரிறே.

விளக்கம் - (பரந்தாமமென்னுந் திவந் தரும்) - அதனைத் தொடர்ந்து, “பரந்தாம அக்ஷர பரப்ரஹ்ம வ்யோமாதி சப்திதே” என்று கத்ய த்ரயத்தில் அருளிச்செய்தபடி “பரம் தாமம்” என்று கூறப்படுகின்ற ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அளிப்பார். இவ்விதமாக எம்பெருமானார், ப்ரபத்தி தொடக்கமாக பரமபதம் முடிய உள்ள அனைத்தையும் அளிப்பார்; ஆனாலும், “அவன் சீரன்றி யான்” என்று கீழே உரைத்ததற்கு ஏற்ப, அனைத்துவிதங்களிலும் உயர்த்தி விடுபவராகிய எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் அல்லாமல் வேறு எந்த ஒரு விஷயத்தையும் நான், (உள் மகிழ்ந்து உவந்தருந்தேன்) - மனமகிழ்வுடன் ஏற்றுக் கொண்டு அனுபவிக்கமாட்டேன். திருவாய்மொழி (8-10-5) – சுழி பட்டோடும் சுடர்ச்சோதி வெள்ளம் – என்பதற்கு ஏற்ப ஐச்வர்யம் மற்றும் கைவல்யம் ஆகியவற்றைப்போல், பரமபதத்தையும் தள்ளவேண்டிய ஒன்றாகவே அமுதனாருக்குத் தோன்றியது; இதன் காரணம், பெரிய திருவந்தாதி (58) – பாலே போல் சீர் – என்பது போன்று எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாண குணங்களின் இனிமை இருந்தது. “இப்படியாகவே எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாணங்கள் அல்லாமல் வேறு எந்த ஒரு விஷயத்தையும் நான், ஏற்றுக்கொண்டு அனுபவிக்கமாட்டேன்”, என்கிறார். “மகிழ்ந்து” என்ற சொல் மூலம் ப்ரீதி என்பது கூறப்பட்டது என்பதால், “உவந்து” என்னும் சொல்லானது விருப்பம் என்ற பொருளில் நின்றது. “சரியாப் பிறவி” என்பதை “சலியாப்பிறவி” என்று கொண்டால், நிலையுடன் பெயர்த்து எடுப்பதற்கு மிகவும் கடினமாக உள்ளதும், ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாக உள்ளதும் ஆகிய தீய கர்மங்கள் என்று பொருள். யதிராஜ விம்சதி (4) - நித்யம் யதீந்திர தவ திவ்ய வபு: ஸம்ருதௌ மே ஸக்தம் மநோ பவது வாக்குண கீர்த்தநேஸௌ க்ருத்யம் ச தாஸ்ய கரணம் து கரத்வயஸ்ய வ்ருத்தயந்தரேஸ்து விமுகம் கரணத்ரயம் ச - யதிகளின் தலைவனே! உன்னுடைய எழிலான திருமேனியை எப்போதும் த்யானித்து இருக்கிம்படி நீ எனது மனதிற்கு அருள வேண்டும். உனது திருக்கல்யாண குணங்களைப் பற்றி மட்டுமே எனது நாக்கு பேசியபடி இருத்தல் வேண்டும். உனக்கு அடிமையாகத் தொண்டு புரிவதற்கு

மட்டுமே எனது இரண்டு கைகளும் பயன்பட வேண்டும். மற்ற உலக நாட்டங்களில் இருந்து எனது மூன்று கரணங்களும் (வாக்கு, மனம், செயல்) முற்றிலுமாக விடுபட வேண்டும் - என்ற ச்லோகத்தில் இதனையே ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளும் விண்ணப்பித்தார் அல்லவோ?

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்